

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje**, příspěvková organizace, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, zastoupené JUDr. Alenou Beranovou, advokátkou, se sídlem Andělská 300, Kutná Hora, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j.: 20038/2009-HH-30.1-22.4.09 ze dne 27. 5. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 209/2009 - 67 ze dne 22. 8. 2012,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 5. 2009, č. j. 20038/2009-HH-30.1.-22.4.09 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný změnil rozhodnutí Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 12. 3. 2009, zn.: 745-14/36/09, ve věci uložení pokuty podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně zdraví“), tak, že žalobkyni uložil pokutu ve výši 20000,- Kč.

[2] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila nedatovanou žalobou, ve které tvrdila, že není oprávněna rozhodovat o úpravách provozu dopravy po předmětné komunikaci, která je příčinou hluku a vibrací. Žalobkyně nemohla přijmout ani realizovat jakékoli opatření týkající se provozu na pozemní komunikaci II. třídy – č. II/126 Kutná Hora-Karlov v úseku Hrnčířské ulice (dále jen „předmětná komunikace“), a odvolávala se na své povinnosti podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o pozemních komunikací“). Předmětná komunikace ve správě žalobkyně není sama o sobě zdrojem ani příčinou hluku a vibrací a je ve velmi dobrém technickém stavu, jak prokázala místní šetření a jednání s příslušnými úřady. Žalobkyně poukázala na to, že předmětná komunikace je součástí optimalizace dopravy v České republice a že v budoucnosti bude silnice opravena za účelem navýšení její kapacity. Předmětná komunikace sloužila pro provoz osobní i nákladní dopravy v minulosti vždy, tudíž oznamovatel sídlící v okolní stavbě si musel být této situace vědom. Žalobkyně na předmětné komunikaci nepoužívala a neprovozovala žádné stroje ani zařízení, jež by byly zdrojem hluku nebo vibrací, žalobkyně zde neprováděla ani žádné práce, ani zde neprovozovala žádný objekt, tudíž není povinna zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity. Žalobkyně se dovolávala ustanovení § 27 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého neodpovídá za škody vzniklé vlastníkům sousedních nemovitostí v důsledku provozu na pozemních komunikacích, což je posuzovaný případ, neboť zdrojem hluku byla dle žalobkyně automobilová doprava. Žalobkyně poukázala na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ohledně faktorů ovlivňujících hlukovou zátěž a konstatovala, že může ovlivnit pouze stav komunikaci, a to změnou či úpravou vozovky, k čemuž ale nebyl shledán důvod. Zbývající faktory mohou ovlivnit příslušné orgány veřejné moci. K objektivnímu vyhodnocení předložených měření hluku by dle žalobkyně bylo nutné posoudit i skutečný technický stav projíždějících vozidel a základových konstrukcí okolních domů, k čemuž žalobkyně rovněž není oprávněna. Žalobkyně z výše uvedeného proto dovozovala, že neměla být adresátem, vůči kterému směřovalo napadené rozhodnutí, tudíž je nicotné. Žalobkyně dále tvrdila, že pokuta je nepřiměřená, proto navrhovala, aby soud případně rozhodl o upuštění od uložení pokuty.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 11. 1. 2010, ve kterém poukázal na to, že žalobkyně nezpochybňuje skutková zjištění učiněná správními orgány. Žalovaný tvrdil, že se s obdobnými námitkami vypořádal již v průběhu správního řízení, a odkázal na dikci ustanovení § 30 zákona o ochraně zdraví, které mezi povinné subjekty řadí správce pozemní komunikace, přičemž odkázal na judikaturu správních soudů. Zákon o ochraně zdraví ukládá podle žalovaného provozovatelům tam vyjmenovaných objektů povinnosti ve vztahu k ochraně před hlukem a vibracemi. Poznámka pod čarou v zákoně o ochraně zdraví směřuje pouze na vymezení příslušných pojmů a nezpůsobuje redukcí zákonné povinnosti a odpovědnosti správce komunikace. K odkazům žalobkyně na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně je z titulu svého postavení povinna provádět taková opatření, která zajistí nepřekročení hygienických limitů hluku a vibrací, přičemž jí byl poskytnut výčet možných opatření, které může žalobkyně provést přímo nebo prostřednictvím jiné osoby. Žalobkyně ale neprovedla dostatečná opatření ke splnění povinností uložených zákonem o ochraně zdraví. Tvrzení žalobkyně ohledně vědomosti vlastníků okolních staveb o existenci dopravní zátěže a s ní spojeném hluku není relevantní, neboť zákon o ochraně zdraví v tomto nečiní žádné výjimky. Ve vztahu k výši pokuty žalovaný uvedl, že se jednalo o správní uvážení, při kterém zvažoval všechna zákonná kritéria. Nedostatky prvostupňového rozhodnutí v tomto směru žalovaný v napadeném rozhodnutí napravil. Žalovaný na závěr konstatoval, že žalobkyně mylně tvrdí, že má povinnosti pouze podle zákona o pozemních komunikacích, neboť přehlíží zákon o ochraně zdraví. Ve speciálních případech nadto zákon o ochraně zdraví umožňuje provoz takovýchto zařízení za splnění zvláštních podmínek. Pokud ale žalobkyně provedla pouze šetření ohledně závad na předmětné komunikaci, nebylo takové jednání podle žalovaného dostatečné. Údajná měření žalobkyně nepovažoval žalovaný za průkazná, neboť nebylo doloženo, kdo a jak je provedl. Výhled úprav předmětné komunikace není pro posouzení naplnění skutkového podstaty správního deliktu podle žalovaného relevantní.

[4] V replice ze dne 17. 2. 2010 žalobkyně setrvala na své argumentaci obsažené v žalobě a citovala příslušná ustanovení zákonů, která upravují pravomoci správních orgánů, jež mohou

regulovat dopravu na předmětné komunikaci. Žalobkyně proto opakovaně poukazovala na to, že má omezené možnosti ohledně opatření k úpravě provozu dopravy. Protokoly o měření hluku a vibrací podle žalobkyně nedokládají, jestli byl zjišťován technický stav stavebních konstrukcí domu a projíždějících vozidel, způsob jejich provozu, jejich hmotnost a další možné příčiny hluku a vibrací. Žalovaný příčiny překračování hygienických limitů nezjistil. Použití ustanovení § 31 zákona o ochraně zdraví považovala žalobkyně za vyloučené, neboť žalobkyně není oprávněna rozhodovat o provozu na pozemních komunikacích, nemohla by proto prokázat, že hluk a vibrace budou omezeny na rozumně dosažitelnou míru. Žalobkyně je podle svého závěru sankcionována za nepřijetí opatření, k nimž ale není podle právních předpisů oprávněna, tudíž je napadené rozhodnutí dle žalobkyně nicotné.

[5] Městský soud v Praze o žalobě rozhodl rozsudkem č. j. 11 Ca 209/2009 - 67 ze dne 22. 8. 2012, kterým žalobu zamítl. V odůvodnění městský soud uvedl, že podle ustanovení § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví má povinnost zabránit nadlimitnímu přenosu vibrací nejen vlastník, ale i správce pozemní komunikace, kterým žalobkyně je. To, že na předmětné komunikaci neprovozuje žádné stroje či zařízení, je proto dle městského soudu irelevantní, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 7/2006 – 56 ze dne 15. 3. 2007. Městský soud rovněž nepřisvědčil argumentaci žalobkyně dovolávající se ustanovení zákona o pozemních komunikacích, neboť ustanovení § 27 citovaného zákona řeší soukromoprávní vztahy. Ani odkazy na jiné předpisy nemohou žalobkyni podle závěru městského soudu zprostit odpovědnosti za spáchání jiného správního deliktu. Městský soud rovněž neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nicotné, neboť nezjistil závažné vady napadeného rozhodnutí. Uložená pokuta není podle závěru městského soudu nepřiměřená, protože činí pouze 1 % maximální možné sazby a je na samé dolní hranici zákonného rozpětí.

II. Kasační stížnost

[6] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 209/2009 - 67 ze dne 22. 8. 2012 podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 17. 9. 2012, v níž uvedla, že kasační stížnost podává z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka tvrdila, že byla sankcionována za porušení ustanovení § 30 zákona o ochraně zdraví, ačkoli podle zákona o pozemních komunikacích, na něž citované ustanovení odkazuje, nedává vlastníkovi ani provozovateli pozemní komunikace právo rozhodovat o zásazích do provozu na komunikaci. Stěžovatelka nadto výslovně odkazovala na ustanovení § 27 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého není odpovědná za škody vzniklé vlastníkům sousedních nemovitostí v důsledku provozu na těchto pozemních komunikacích. Přestože správní orgány nepochybnily, že hluk překračující příslušné limity pochází z dopravy po této komunikaci, že stav předmětné komunikace není sám o sobě zdrojem ani příčinou hluku a vibrací, a přestože stěžovatelka v dané lokalitě neprovozuje žádné stroje ani zařízení, nebylo k tomuto dle stěžovatelky přihlédnuto. K opatřením týkajícím se provozu dopravy na pozemních komunikacích jsou oprávněny obce s rozšířenou působností a Policie České republiky, nikoli vlastník pozemní komunikace nebo stěžovatelka. Stěžovatelka je proto sankcionována za nepřijetí opatření, ke kterým není oprávněna. Správní orgány trvaly vždy pouze na dodržení ustanovení § 30 zákona o ochraně zdraví bez ohledu na výše uvedené možnosti stěžovatelky. Proto stěžovatelka nepodala žádost o výjimku podle ustanovení § 31 zákona o ochraně zdraví. K údajným informacím o opatřeních ve vztahu k hluku v ulicích města Prahy stěžovatelka uvedla, že tato opatření jsou přijímána radnicemi městských částí či magistrátem, nikoli technickými správami.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky vyjádřil v podání ze dne 19. 11. 2012, v němž poukázal na to, že stěžovatelka nezpochybnuje skutková zjištění o tom, že došlo k překročení příslušných limitů hluku. Poznámka pod čarou nemá dle žalovaného normativní obsah, pouze odkazuje na pojmy definované zákonem o pozemních komunikacích, což je v souladu s legislativními pravidly vlády. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2007, č. j. 1 As 7/2006 – 56. Zákon o pozemních komunikacích upravuje dle žalovaného pouze soukromoprávní odpovědnost a nedopadá proto na veřejnoprávní odpovědnost za správní delikt podle zákona o ochraně zdraví. Ohledně údajné nemožnosti stěžovatelky přijmout příslušná opatření žalovaný poukázal na to, že odpovědnost podle zákona o ochraně zdraví je objektivní bez nutnosti prokázat zavinění. Na stěžovatelku coby správce pozemní komunikace citované ustanovení dopadá, neboť výslovně uvádí, že opatření má přijmout správce pozemní komunikace. Za omezení hluku nemohou odpovídat vlastníci jednotlivých automobilů. Povinná osoba (zde stěžovatelka) musí podle žalovaného přijmout příslušná opatření k ochraně prostor před zasažením nadlimitním hlukem a vibracemi – výběr konkrétních opatření je věcí stěžovatelky. V některých případech (např. „starých zátěží“), které nelze vyřešit přijetím příslušných opatření, lze požádat o výjimku podle ustanovení § 31 odst. 1 zákona o ochraně zdraví – pokud stěžovatelka o tuto výjimku nepožádala, nelze důsledky o porušení zákona o ochraně zdraví ospravedlňovat dle žalovaného bezúčelným tvrzením o objektivní nemožnosti prokázat požadavky citovaného ustanovení. Žalovaný nadto podotkl, že po splnění podmínek ustanovení § 31 zákona o ochraně zdraví vzniká žadateli právní nárok na vydání časově omezeného povolení, jak ostatně vyplývá i z praxe správních orgánů. Již v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo stěžovatelce sděleno, jaké možnosti měla k omezení nadměrného hluku. Ačkoli o regulaci dopravy rozhodují správní orgány, žalovaný poukazuje na to, že se stěžovatelka příslušná řízení u těchto orgánů ani nepokusila iniciovat. Stěžovatelka se ani nezabývala možnostmi výměny oken v dotčených obydlích nebo výstavbou protihlukové stěny. Stěžovatelka dle žalovaného protiprávně odmítá povinnosti plynoucí z ustanovení § 30 zákona o ochraně zdraví, nepřijala jakákoli opatření, ani nepožádala o výjimku. Správní orgány trvaly na objektivní odpovědnosti v souladu se zákonem na ochranu zdraví, reagovaly příslušným způsobem na námitky stěžovatelky a uvedly výčet opatření, která mohla být přijata, přičemž výběr konkrétního řešení je věcí stěžovatelky.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; k tomuto závěru vedly Nejvyšší správní soud následující úvahy:

[9] Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci.

[10] K argumentaci stěžovatelky dovolávající se použití ustanovení § 27 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích zprošťující odpovědnosti za škody vzniklé vlastníkům sousedních nemovitostí Nejvyšší správní soud plně souhlasí s názorem žalovaného, že citované ustanovení

dopadá pouze na soukromoprávní vztah náhrady škody mezi vlastníkem komunikace a vlastníkem sousední nemovitosti. Nejvyšší správní soud k této problematice již v rozsudku ze dne 15. 3. 2007, č. j. 1 As 7/2006 – 56 (na které opakovaně poukazoval i žalovaný) uvedl, že „námitku stěžovatelky, že ve smyslu ustanovení § 27 odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích neodpovídá vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace podle obecných právních předpisů vlastníkům sousedních nemovitostí za škody, které jim vznikly v důsledku provozu na těchto pozemních komunikacích, a tedy ani za překročení zákonem stanovených limitů hluku, považuje zdejší soud za nedůvodnou. Stěžovatelkou výslovně uváděná právní úprava má na mysli především odpovědnost za poškození sousedních nemovitostí při dopravních nehodách způsobených účastníky silničního provozu a logicky tuto odpovědnost z vlastníka či správce pozemní komunikace snímá. Stěžovatelka má pravdu, tvrdí-li, že jí citovaný zákon v ustanovení § 27 neukládá povinnost zajistit, aby hluk nepřekračoval stanovené hygienické limity, neboť tato povinnost je povinností uloženou zcela jiným právním předpisem, a to zákonem o ochraně veřejného zdraví za účelem ochrany zdraví a práv dotčených osob, tj. za účelem ochrany osob před nepříznivými účinky hluku a vibrací... Zákon o ochraně veřejného zdraví tedy ve výše uvedených ustanoveních zakotvuje základní podmínky ochrany zdraví osob v komunálním prostředí před nepříznivými účinky hluku a vibrací, a to zakotvením povinnosti provozovatelům letišť, vlastníkům a správcům pozemních komunikací, železnic a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk. Jen tyto osoby mohou organizačními a technickými opatřeními řešit hygienické závady, spočívající v nadlimitní úrovni hluku, ohrožující zdraví. Zejména u letišť, železnic a pozemních komunikací je zcela nereálná představa, že za omezení hluku by odpovídali vlastníci jednotlivých automobilů, letadel či železničních vozů. Limity hluku stanoví prováděcí právní předpis. Hluková zátěž je kombinací několika faktorů (stavu komunikací, technického stavu strojů, způsobu jejich provozu, event. organizace dopravy). Vzhledem k povaze některých zdrojů hluku a vibrací, které buď nelze technicky řešit tak, aby limity nebyly překračovány, nebo jde o tzv. "staré zátěže", umožňuje zákon jejich provoz, a to stanovením zvláštních podmínek. Pokud při používání, popř. provozu zdroje hluku, s výjimkou letišť, nelze z vážných důvodů hygienické limity dodržet, může osoba zdroj hluku provozovat jen na základě povolení vydaného na návrh této osoby příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví ve smyslu § 31 citovaného zákona.“

[11] Závěry výše uvedené převzala i odborná literatura (Pavel Černý, Pavel Doucha: Aktuální otázky ochrany před hlukem z dopravy, [Právní rozhledy 17/2007, s. 628]), která uvedla, že „na první pohled srozumitelná právní úprava odpovědnosti za překračování hlukových limitů se stala předmětem soudního sporu. Jeho předmět spočíval v tom, že správce komunikace odmítl akceptovat odpovědnost za překročení limitů hluku na pozemních komunikacích ve své působnosti. S odkazem na ustanovení zákona č. 13/1997 Sb., a jeho prováděcí předpisy namítal, že mu právní řád nedává žádnou pravomoc jak ovlivnit provoz na pozemních komunikacích, neboť nemůže omezit tzv. obecné užívání pozemní komunikace. Dále namítal, že pozemní komunikace je stavba, která sama o sobě nevyvolává žádný hluk, a vlastník či správce komunikace tedy nemůže nést odpovědnost ve smyslu § 30 zákona č. 258/2000 Sb. Ta je pak omezena pouze na případy stanovené v § 27 odst. 5 zákona č. 13/1997 Sb., tedy na situace, kdy vlastníkově sousední nemovitosti vznikla škoda v důsledku stavebního stavu nebo dopravně-technického stavu těchto komunikací; neodpovídá však za škody vzniklé vlastníkům sousedních nemovitostí v důsledku provozu na těchto pozemních komunikacích. Případem se zabýval Nejvyšší správní soud (NSS). Předně konstatoval, že ustanovení § 27 odst. 5 zákona č. 13/1997 Sb. se vztahuje především na případy soukromoprávní odpovědnosti za škody způsobené účastníky silničního provozu při dopravních nehodách a netýká se ochrany před hlukem; tu upravuje zákon o ochraně veřejného zdraví. Odpovědnost za dodržování hlukových limitů stanoví podle názoru NSS ustanovení § 30 odst. 1 tohoto zákona zcela jasně jako odpovědnost vlastníků a správců pozemních komunikací (cit.: „Jen tyto osoby mohou organizačními a technickými opatřeními řešit hygienické závady, spočívající v nadlimitní úrovni hluku, ohrožující zdraví. Zejména u letišť, železnic a pozemních komunikací je zcela nereálná představa, že za omezení hluku by odpovídali vlastníci jednotlivých automobilů, letadel či železničních vozů“). Z pohledu dotčených osob tak alespoň odpovědnost za to, aby zdroj hluku nepřekračoval stanovené limity, je jednoznačně dána jako odpovědnost vlastníků a správců komunikací.“

[12] Nejvyšší správní soud neshledává důvod pro to, aby se od výše uvedeného závěru odchýlil a věc předložil rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu v souladu s ustanovením § 17 s. ř. s., neboť je svou předchozí rozhodovací praxí vázán – srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 1783/10, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008 – 77, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62 – přičemž se rozhodující senát s předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje.

[13] Dovolává-li se stěžovatelka dále toho, že nemůže rozhodovat o organizaci dopravy na předmětné komunikaci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustanovení § 30 zákona o ochraně zdraví hovoří o povinnosti provést technická, organizační a další opatření, nikoli o tom, že by tam vyjmenované osoby včetně správce pozemní komunikace musely o něčem rozhodovat ve smyslu určité formy činnosti orgánu veřejné správy, např. vydat správní rozhodnutí. Citované ustanovení pouze obecně stanoví povinnost provést taková jednání odpovídající skutkovým okolnostem dané situace, aby bylo zabráněno v překračování hygienických limitů hluku a vibrací v tam popsáných případech.

[14] Mezi tato opatření proto jistě může patřit v posuzovaném případě oprava povrchu pozemní komunikace, výměna oken v dotčených obydlích, výstavba protihlukové stěny, snížení rychlosti na předmětné komunikaci. K řadě těchto opatření není stěžovatelka oprávněna přistoupit bez svolení dotčených vlastníků nemovitostí a zejm. bez odpovídajícího správního aktu vydaného příslušným správním orgánem; to však podle názoru Nejvyššího správního soudu nebrání tomu, aby stěžovatelka o vydání takového správního aktu požádala a aby v daném řízení náležitým způsobem vystupovala. Ustanovení § 30 zákona o ochraně zdraví totiž ukládá správci pozemní komunikace, tj. i stěžovateli, aktivní činnost (srov. dikci ustanovení § 30 zákona o ochraně zdraví, podle něhož „*jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními*“), přičemž volbu příslušné činnosti je nutné provést s ohledem na skutkové okolnosti daného případu.

[15] Pokud se stěžovatelka spokojila pouze s tím, že technický stav předmětné komunikace je dostačující, a pokud nezažila jednání s vlastníky nemovitostí dotčených hlukem a vibracemi o stavebních úpravách těchto nemovitostí, případně neiniciovala řízení podle příslušných právních předpisů, jejichž výsledkem by bylo omezení dopravy na předmětné komunikaci a s největší pravděpodobností i pokles hluku a vibrací vzniklých takovouto dopravou, případně pokud nežádala o výjimku podle ustanovení § 31 zákona o ochraně zdraví, je nutné dovodit její odpovědnost za jiný správní delikt podle zákona o ochraně zdraví. Jak již bylo konstatováno ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, povinnost k ochraně veřejného zdraví před hlukem a vibracemi byla uložena právě správcům pozemních komunikací (tj. i stěžovateli) i v podobě aktivního jednání před správními orgány, jež jsou oprávněny regulovat provoz na pozemních komunikacích, neboť uložit takovou povinnost např. vlastníkům automobilů, jež projíždějí po předmětné komunikaci, by bylo fakticky naprosto nerealizovatelné, nevynutitelné a pro vlastníky automobilů neuchopitelné. Naopak teprve prostřednictvím výsledku příslušného řízení, jež by omezilo a regulovalo takovouto dopravu např. snížením rychlosti, by doprava coby zřejmě podstatný původce hluku a vibrací byla omezena, čímž by stěžovatelka dostala i své povinnosti ve smyslu ustanovení § 30 zákona o ochraně zdraví. Tvrzení stěžovatelky o tom, že na předmětné komunikaci neprovozuje žádné stroje nebo zařízení, je v tomto směru irelevantní.

[16] Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[17] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.). Žalovanému pak podle obsahu spisu v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. ledna 2013

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu